

GWIEZDZIECZESTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

Zwrot na prawo w Niemczech

Z zainteresowaniem śledzić należy w Niemczech ewolucję programów nie tylko socjalnych, lecz także politycznych tej partii, która jest główna, jeżeli nie jedyną ostoją niemieckiego republikanizmu. Partią tą bezspornie jest socjalna demokracja.

Niedawno temu na zjeździe heidelberskim ustalono nowy program, o którym prasa socjalistyczna stwierdziła, że nie zawiera zmian zasadniczych co do celu, wykniętego dawno, ani też w praktyce. Miał on być usprawiedliwieniem i wylegitymowaniem na przyszłość, czego domagała się konsekwentna rozbudowa programu.

Przywódcy socjalizmu niemieckiego odznaczali się zawsze tem, że umieli wyczuć nastroj mas i nie ulega wątpliwości, że ich nowy program, jest ustępstwem znacznym na rzecz partii burżuazyjnych, a nawet i rezygnacją kompletną z ideałów międzynarodowych

Socjalna demokracja, licząca się z możliwościami nowych wyborów, której nie wyklucza zwłaszcza ostatnie przesilenie gabinetowe, pragnęła posiadać w ręku atut partii, stojącej na gruncie państwowym i tak pojmować należy jej zapowiedź konsekwentnej rozbudowy programu.

Dzisiejszy socjalista niemiecki jest zasadniczo innym, aniżeli z czasów cesarstwa; z niemieckich pism humorystycznych znika karykatura „brudersoci“ z wysoka balonową czapką, rozwichrzoną czupryną i sekątkim kłębem. Socjalista współczesny nie różni się niczem od „burżuazji“. Jest on, rzecz dziełna, dziś takim, jakim miał być przedtem za czasów najświetniejszych swego panowania cesarz Wilhelm, który w dopisku pod pewnym referatem napisał, że Francji zazdrości takich socjalistów, jakim był swego czasu socjalista francuski Millerand.

Tendencja zwyciężyła się radykalizm ujawniła się w niemieckim obozie socjalistycznym przed włóczęką światową wojną w ruchu wewnątrz partii nazwanym rewizjonizmem. Już na kongresie drezdeńskim w r. 1903 zwyciężony radykalizm bełwolskiego nad rewizjonizmem nazwano zwycięstwem „pyrrusowym“.

Jeżeli rozwój niemieckiej demokracji poszedł w kierunku socjalizmu francuskiego, to czyż fakt ten nie znaczy, że socjaliści niemieccy zbliżyli się do innych patriotycznych stronniczości niemieckich, które bez wyjątku wypisały na swym sztandarze przywrócenie granic Rzeszy dawniejszych i dla których powrót Hohenzollernów jest najcięższym marzeniem?

Socjaliści niemieccy wyrzekają się dogmatów polityki Marxa, ich stosunek do państwa zmienia się radykalnie.

Socjalizm niemiecki nie przeciwstawia się zasadniczo, jak dawniej, państwu; w programie heidelberskim, liczącym się z przyszłymi wyborami między innymi powiedziano:

W przekonaniu, że republika demokratyczna daje najszersze pole dla walki o emancypację ludu robotczego polityczną i socjalną, oraz możność zrealizowania ideałów socjalizmu, stronictwo socjalno-demokratyczne występuje w obronie państwa i jest za jego „rozbudowaniem“. Jak socjaliści niemieccy to rozbudowanie pojmują, nie trudno się domyślić.

Jeżeli oświadczają się za konsolidacją i rozbudowaniem państwa, to rozumie się samo przez się, że gotowi są do ponoszenia wszelkich ofiar na rzecz państwa, do złożenia ofiary krwi i mienia lub rezygnacji z innych postulatów, jak ograniczenia godzin pracy i t.p.

Niemiecka socjalna demokracja w istocie rzeczy wypowiada dziś jawnie, co faktycznie czyniła dawniej i czemu

była dawniej. Na tem stanowisku znajdowała się już za czasów cesarstwa, o czem świadczyło jej zachowanie się podczas wojny.

Po wojnie położyła niemałe zasługi około zachowania państwa, gdy stała się jego podporą w dobre krytycznej i wyprowadziła go z chaosu, broniąc przeciw rewolucji komunistycznej.

To uznanie z jej strony państwa, poczucie się do obrony jego interesów wspólnie z innymi warstwami społeczeństwa, to uznanie państwa narodowego ujawnia jasną kierunek, którym pójdzie socjalna demokracja w Niemczech w przyszłości.

Niewątpliwie przyczyni się to do konsolidacji Niemiec, do konsolidacji nie tylko polityki wewnętrznej, lecz także zagranicznej.

Ci, którzy głębiej wnikałi w psy-

che Niemca nie ludzili się nigdy.

Potwierdzeniem tych poglądów pesymistycznych było niedawne oświadczenie nawet komunistów niemieckich, po chwalebnych polityce eksterminacyjnej Niemiec wobec innych narodowości.

My w zachodnich dzielnicach Polski nie ludziliśmy się ani na chwilę co do wartości politycznej elementu, jaki sta nowili socjaliści niemieccy.

Socjaliści niemieccy tak samo jak centrum jak wolnomyślni nie uznają prawideł etyki w stosunku do innych narodów, lecz kierują się wyłącznie interesem narodu własnego.

Stanowisko zajęte przez socjalną demokrację niemiecką dowodzi, że Niemcom daleko jeszcze do wytrzeźwienia ze szkału, jakim jest szowinizm, mimo ciężkich i bolesnych przeżyć, jakie dała im przegrana wojna.

Mussolini do Brianda.

Wymiana depez z powodu traktatu w Locarno.

Paryz. — Mussolini odpowiedział wczoraj na telegram Brianda, w którym francuski minister spraw zagranicznych złożył mu życzenia z powodu zawarcia przez Włochy układu w Locarno. Mussolini dziękując Briandowi za życzenia, z których widzi jak bardzo wysoko ceni rząd francuski udział Włoch w rokowaniach i jego osobi-

ste stanowisko. Rząd włoski jest szczęśliwy, że współpracował w zawarciu układu i jest przekonany, że układ ten przyczyni się do ugruntowania po koju europejskiego. W końcu oświadcza Mussolini, że weźmie osobście udział w podpisaniu układu w Londynie, gdzie będzie miał przyjemność nowego spotkania się z Briandem.

Rząd Grabskiego uratowany!

Wniosku o odroczenie nad ustawą sanacyjną nie przyjęto większością 29 głosów. Burzliwe zajścia w czasie głosowania

Warszawa. — Środowe posiedzenie Sejmu oczekiwane było z wielkim zainteresowaniem. Przyszedł bowiem pod głosowanie wniosek posła Gruski, który domagał się odroczenia narad nad pierwszą ustawą sanacyjną — niezależnością jej obecnie, tylko wspólnie z dwiema dalszemi ustawami sanacyjnymi. Przyjęcie takiego wniosku byłoby równoznaczne z nieufnością dla gabinetu, a tem samem z upadkiem rządu. Wniosek ten jednakowoż upadł 29 głosami.

Na posiedzeniu wybuchł — właśnie w związku z głosowaniem nad wnioskiem p. Gruski — ostry zatarg między prawicą, reprezentowaną przede wszystkim przez Z. L. N., a marszałkiem Ratajem. Zatarg ten, który przy bierał chwilami formy bardzo gwałtowne, znalazł swe echo na konwencie seniorów.

Gdy przystąpiono do głosowania nad wnioskiem posła Gruski, o odroczenie dalszych narad nad ustawą, do ukończenia obrad nad dwoma innymi projektami sanacyjnymi wyłoniła się wątpliwość po czyjej stronie jest większość. Wówczas marszałek zaprosił sekretarza Niedbalskiego z Piasta, ażeby zajął miejsce posła Sołtyka (Z. L. N.). W tej chwili powstaje gwałtowna opozycja na „prawicy ze stukaniem w pulpity. Lewica protestuje przeciwko demonstracji prawicy. Podczas wrzawy marszałek trzykrotnie przywołuje do porządku posła Zajczkowskiego (Z. L. N.) i księdza Styczyńskiego. Marszałek zaznaczył przytem, że w poprzednim głosowaniu solidaryzował się z obydwoima sekretarzami, a jeżeli obecnie prosił innego sekretarza, to nie było to bynajmniej dowodem braku ufności, a tylko uczynił zażość dotychczasowym zwyczajom.

Następnie marszałek zarządził głosowanie przez drzwi nad wnioskiem posła Gruski.

W głosowaniu przez drzwi za tym wnioskiem oświadczyło się 157 osób przeciw 186.

Zaznaczyć należy, że pos. Korfanti (Ch.D.) wbrew stanowisku swoich kolegów partyjnych, głosował za wnioskiem.

zupełnie na celu dyskwalifikacji tego posła, któremu przed chwilą wystawił świadectwo wiarogodności.

Na życzenie posła Głabińskiego przez rywam posiedzenie i proszę panówna konwent seniorów. Muszę dodać, że jeśli miał traktować żądanie posła Głabińskiego jako formalny wniosek o votum nieufności, musiałbym zejść z tej trybuny i oddać przewodnictwo jedynemu z wicemarszałków. Proszę posła Głabińskiego o oświadczenie, czy wniosek swój uważa za wniosek formalny.

Pos. Głabiński: Formalnego wniosku nie stawiłem.

Pos. Witos: Postaw pan. Wybuca znów silna wrzawa. Posiedzenie przerywano. Konwent rozpoczął swoje obrady, które nie doprowadziły do porozumienia.

Na konwencie seniorów zabrał głos marszałek i oświadczył, że nic nie ma więcej do oświadczenia po za oświadczeniem złożonym już w Izbie.

Pos. Barlicki uważa postąpienie marszałka za obrażające i gdyby taka taktyka miała się utrzymać, to klub jego nie zgodziłby się na to, aby jeden z członków zasiadał za sekretarjacie Izby.

Marszałek Rataj: Zadnym warunkom nie poddaję się i żadnych warunków nie przyjmę, działam zgodnie z regulaminem i także będzie nadal moje postępowanie.

Pos. Seyda: Wobec tego sprawa dla nas nie jest zafatwiona i nasz reprezentant nie będzie zasiadał w sekretarjacie.

Pos. Głabiński zażądał odesłania sprawy tej do komisji regulaminowej. Marszałek oświadcza, że on z urzędu tej sprawy nie przesła do komisji, a jeżeli sobie czegoś podobnego życza, to mogą spowodować znanymi sobie środkami regulaminowymi odesłanie do komisji regulaminowej.

Po posiedzeniu konwentu otwarto posiedzenie.

Przemawiał poseł Lypacewicz (Wyzwolenie) do art. 2 ustawy.

Na tem obrady przerywano. Następne posiedzenie we czwartek o godzinie 11 rano.

TELEGRAMY.

Przewidywany upadek rządu Painleve'go

Londyn. Liczą się tu z upadkiem rządu Painleve'go, po głosowaniu czwartkowym izby.

O ewakuacji Kolonji

Berlin. W ostatniej nocy swojej, wystosowanej do mocarstw sprzymierzonych, rząd niemiecki daje wyraz pewności, iż Francja i Anglia rozpoczną ewakuację Kolonji w dniu 1 grudnia. Ewakuacja miała trwać 2 miesiące. Obecnie jednak Niemcy zabiegają o skrócenie tego terminu o 4 tygodnie.

Zdrada stanu

Berlin. Rewelacyjnie doniesienie „Fr. Ztg.“ o planie monarchistycznego zamachu w Bawarii jest ciągle jeszcze przedmiotem dyskusji publicznej. Prasa co najmniej licząca domaga się wytoczenia b. następcy tronu bawarskiego Ruprechtowi sprawie o zdradę stanu.

O unieważnieniu długów wojennych.

Waszyngton. Prezydium amerykańskiej Federacji pracy zwróciło się z odezwą do wszelkiego rodzaju pracowników, nawołując ich do popierania postulatów unieważnienia części wojennych długów europejskich w interesie przywrócenia jak najlepszych stosunków międzynarodowych.

Manifestacje przeciwwłoskie w Jugosławiji

Rzym. Stefani komunikuje: Na znak protestu przeciwko incydentowi w Trjeście ze szkodą dla dziennika „Jednost“

